

Arrest

nr. 269 033 van 25 februari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België is binnengekomen op 27 mei 2019, diende op 19 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 23 september 2021 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 24 september 2021 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 19/06/2019
Overdracht CGVS: 09/03/2020*

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming organiseerde het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 25 januari 2021 van 9.34 uur tot 13.53 uur, op 4 maart 2021 van 09.12 uur tot 13.01 uur en op 9 juni 2021 van 13.36 uur tot 17.39 uur een persoonlijk onderhoud. U werd telkens bijgestaan door een tolk die het Farsi machtig is. Uw advocaat, meester Anne Duchez en Aurélie De Maeyer, beiden loco meester Franz Geleyn, waren respectievelijk aanwezig gedurende de volledige duur van het eerste en het derde persoonlijk onderhoud. Gedurende het tweede persoonlijk onderhoud werd u bijgestaan door meester Elisabeth Van Der Haert, loco meester Franz Geleyn, van 09.17 uur tot het einde van het persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten, Fars van origine en afkomstig te zijn van Isfahan. U heeft een bachelor als vertaalster Engels behaald. Na uw studies was u werkzaam als reisgids bij een reisagentschap te Isfahan.

Als reisbegeleidster gaf u de toeristen die jullie bureau consulteerden, vaak een rondleiding in de Vank kerk te Isfahan, waar u onder andere uitleg gaf over de geschiedenis van de kerk en de schilderijen van het leven van Christus die uitgesteld werden. In het begin van 1392 (stemt overeen met eind maart 2013 in de Gregoriaanse kalender) was u op stap met een groep Engelse toeristen. Nadat u hen had rondgeleid in de Vank kerk overhandigde een van die vrouwen u een Bijbel in het Engels. U wist echter niet wat dit boek concreet was, en besteedde er niet veel aandacht aan. Ongeveer een week later nodigde u enkele vrienden uit bij u thuis, waaronder M., tevens uw collega en een Armeense christen. Ze zag de Engelstalige Bijbel liggen, waarop ze u vertelde dat het om het Heilig Boek ging en u voorstelde om een Farsi Bijbel te bezorgen. Eén tot twee maanden later kreeg u deze Bijbel van M. Omwille van de drukte op het werk heeft u hier nooit in gelezen. Ondertussen had u een mooie vriendschap met M. ontwikkeld, en kwamen jullie geregeld bij elkaar over de vloer. Op een dag was u bij haar thuis, en ontmoette u haar oom H. U had een gesprek met hem, waarin hij u meedeelde dat u geselecteerd was. U begreep er echter niet veel van, en legde dit naast u neer. U zag haar oom daarna nog verschillende keren, waarbij jullie gesprekken voornamelijk over het dagelijks leven gingen. H. vertelde toen wel over het christendom, maar u hechtte er geen belang aan omdat het u niets deed. In 1393 (stemt overeen met 21 maart 2014 tot 20 maart 2015 in de Gregoriaanse kalender) leerde u S. I. M. (OV (...)) kennen. S. verbleef al geruime tijd in België, en was in 1393 gedurende een maand in Iran. Vervolgens hadden jullie twee jaar telefonisch contact met elkaar. In die periode verwaterde het contact met H. omdat u uw vrije tijd spendeerde aan uw schoonfamilie. Omdat u een goed contact had ontwikkeld met S. besloten jullie op 3 dey 1395 (stemt overeen met 23 december 2016 in de Gregoriaanse kalender) te huwen. Vijf dagen na jullie huwelijk vertrok uw echtgenoot terug naar België. Het plan was dat S. een huis zocht in België, jullie alle documenten in orde zouden brengen bij de Belgische ambassade, en u vervolgens ook zou laten overkomen naar België. Een paar maanden na uw huwelijk begon jullie contact echter te verminderen. Op een dag belde u hem op en zag u een andere vrouw aan de andere kant van de lijn, waarop S. u blokkeerde. U probeerde hem vervolgens nog meermaals te contacteren, zonder resultaat. Door de problemen en het bedrog van uw echtgenoot ging u door een moeilijke periode. U kon zich niet meer concentreren op uw job, u ging naar de dokter en kreeg medicatie voorgeschreven, maar dit bracht weinig verandering teweeg. Op een dag in 1396 (stemt overeen met 21 maart 2017 – 20 maart 2018 in de Gregoriaanse kalender) werd u gecontacteerd door M., die u voorstelde om nog eens naar H. te gaan nadat ze hoorde dat u het moeilijk had. Eind 1396 (stemt overeen met februari 2018 in de Gregoriaanse kalender) ging u naar hem toe, waarop hij voor u gebeden heeft samen met E. en Ma., twee Armeense vrouwen. Sindsdien sprak u hem aan met vader H. en begon u deel te nemen aan de wekelijkse bijeenkomsten bij hem thuis. Op 22 Tir 1397 (stemt overeen met 13 juli 2018 in de Gregoriaanse kalender) vroeg u aan God om u de juiste weg te wijzen. Toen u de volgende dag bij vader H. langs ging, was hij over geboorte aan het praten. Omdat het net uw verjaardag was, zag u dat als een teken dat God u de juiste weg wees en besloot u uw hart aan Christus te geven en zich te bekeren tot het christendom. Op 27 Mehr 1397 (stemt overeen met 19 oktober 2018 in de Gregoriaanse kalender) was u op weg naar een bijeenkomst bij vader H. Op een gegeven moment krijgt u telefoon van M., die u vertelde dat iedereen gearresteerd was, waarop ze u aanraadde om te vluchten. U besloot meteen naar uw vriendin S. in Shiraz te gaan. Twee dagen later vernam u van uw moeder dat uw huis ondersteboven werd gehaald door de Iraanse autoriteiten, nadat ze eerst op uw werk waren binnengevallen. Omdat u in gevaar was, besloot u Iran te verlaten.

U verliet Iran midden Azar 1397 (stemt overeen met begin december 2018 in de Gregoriaanse kalender). Vanuit Shiraz werd u eerst naar Tabriz gebracht. Na twee uur rijden kwam u in een voor u onbekend dorp aan. Vervolgens wandelde u zeven uur vooraleer u de grens naar Turkije overstak.

Daar stond een auto u op te wachten die u vervolgens verder bracht, tot u in Istanbul belandde. Met een vrachtwagen vertrok u vervolgens richting Europa. U dacht dat de eindbestemming Engeland was, maar werd op een gegeven moment afgezet in België, waarna de smokkelaar u niet verder wenste te brengen. U kwam aan in België op 27 mei 2019 en diende uw verzoek om internationale bescherming in op 19 juni 2019.

Bij terugkeer naar Iran vreest u voor uw leven of gearresteerd te worden door het Ettelaat omwille van uw bekering. U vreest eveneens uw vader en uw oom A. omdat u als een schande zal worden gezien voor de familie.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten neer: uw karte melli, uw Belgisch rijbewijs (d.d. 26/02/2020), een verklaring van uw kerkgang in Doornik te België waaronder twee getuigenissen van medekerkgangers (d.d. 15/01/2021) en een verklaring van pastoor K. aangaande het uitstellen van uw doopsel (d.d. 06/06/2021). Vervolgens legt u ook kopieën neer van de volgende documenten: een attest van uw opleiding vertaalster, een attest van uw job bij het reisagentschap alsook drie foto's van uw job, twee printscreens van de Facebookpagina van M., twee foto's van M. en u, twintig foto's van uw religieuze activiteiten in België, een psychologisch attest (d.d. 23/01/2021), uw shenasnameh, een verklaring van uw kerkgang in Kuurne (d.d. 03/03/2021) en een video en meerdere foto's van uw huwelijk met S. I. M.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofd kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Hoewel u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen procedurele noden opwierp (vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ, d.d. 04/03/2020) legt u na het eerste persoonlijk onderhoud een psychologisch attest neer van uw psycholoog Laurent Zikos. Het attest maakt gewag van slaapproblemen, nachtmerries, het herbeleven van traumatische gebeurtenissen, geheugen- en angstproblemen, en stelt dat u aan een posttraumatische stressstoornis lijdt. Daarnaast wordt in het attest vermeld dat u geheugenproblemen heeft, meer bepaald op het niveau van het episodisch geheugen, waardoor u moeite heeft om nieuwe informatie te registreren en oude informatie op te halen. Uw psycholoog specificeert dat afhankelijk van uw emotionele staat, stress- en vermoeidheidsniveau uw mentale problemen een wisselende impact op uw geheugen hebben. In het attest wordt evenwel nergens gesteld dat uw deelname aan het persoonlijk onderhoud onmogelijk is, noch worden verdere aanbevelingen gedaan naar het onderhoud toe. In het licht van de fluctuerende gevolgen van uw geheugen op uw cognitieve vermogens moet er onderstreept worden dat u bij aanvang van elk persoonlijk onderhoud gewezen werd op het nemen van een pauze indien u hier de nood toe voelde, alsook werd vanaf het tweede persoonlijk onderhoud benadrukt dat u de nodige tijd mocht nemen om uw antwoorden te formuleren (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 25/01/2021, CGVS 1, p. 3; notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 04/03/2021, CGVS 2, p. 3; notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 09/06/2021, CGVS 3, p. 2, p. 3) en werd u de kans geboden om in een tweede en derde persoonlijk onderhoud verdere uitleg te geven (CGVS 2; CGVS 3). U noch uw advocaten hebben op enig moment aangegeven dat u het moeilijk had of dat uw psychologische staat een impact had op uw vermogen om op adequate wijze aan het persoonlijk onderhoud deel te nemen. Evenmin kan dit uit het verloop van de persoonlijke onderhouds afgeleid worden. Uit uw vaak zeer uitvoerige verklaringen tijdens de onderhouds op het CGVS blijkt dat u duidelijk op de vragen heeft kunnen antwoorden – zoals ook uw advocaat opmerkte – en dat u aan het einde van elk persoonlijk onderhoud duidelijk maakte alle vragen begrepen te hebben (CGVS 1, p. 21; CGVS 2, p.15; CGVS 3, p. 19). Uit niets in de weergave van het onderhoud blijkt dat u niet in staat was om op adequate wijze uw asielmotieven uiteen te zetten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat in uw hoofd niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U haalt aan omwille van uw bekering vervolging te moeten vrezen. U heeft uw bekering, uw deelname aan de bijeenkomsten van vader H. en uw contacten met andere bekeerlingen in Iran echter niet aannemelijk gemaakt, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan uw bekering tot het christendom.

Vooreerst overtuigen uw verklaringen over uw motivatie om zich tot het christendom te bekeren niet. U geeft aan dat u geboren werd als (sjiitische) moslim, dat u vervolgens sinds 1392 (stemt overeen met 2014 in de Gregoriaanse kalender) het dagelijkse gebed heeft afgezworen, en ondertussen bekeerd bent tot het protestantisme (CGVS 1, p. 3, p. 4, p. 12 – 13). Van iemand die eerder een godsdienst de rug toekeerde, en met serieuze twijfels te maken kreeg, kan verwacht worden dat het zich opnieuw tot een andere godsdienst wenden een ingrijpende en fundamentele keuze is, waarbij een aanzienlijke reflectie gebeurde en waarbij deze persoon de nieuw gekozen godsdienst kritisch bekijkt. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw verklaringen hieromtrent weinig overtuigend zijn. Als reden waardoor u geen voldoening meer haalde uit de islam, stelt u dat u het lastig had met de regels omtrent het dagelijkse gebed, het vasten afkeurde en het moeilijk had met de verschillende rechten voor mannen en vrouwen (CGVS 1, p. 12, p. 13). Wat betreft de positie van de vrouw verklaart u dat in het christendom mannen en vrouwen gelijk zijn en er geen verschil of ongelijkheid is tussen mannen en vrouwen. Gevraagd of er in de Bijbel geen negatieve elementen bestaan over de positie van de vrouw, antwoordt u dat niet het geval is, en voegt u er aan toe dat de Bijbel enkel uit liefde, waarheid, vrolijkheid en hoop bestaat (CGVS 1, p. 14). Gevraagd of deze waarden in de Koran vermeld staan, verwijst u naar het geweld en de oorlog in de Koran (CGVS 1, p. 14). Vervolgens verklaart u de Bijbel van a tot z gelezen te hebben en stelt u dat er in de Bijbel niets van geweld vermeld staat, uitgezonderd enkele verwijzingen naar Satan (CGVS 1, p. 14). Echter, op basis van de beschikbare informatie blijkt dat er wel degelijk verschillende verwijzingen naar geweld terug te vinden zijn in de Bijbel, zoals de broedermoord van Kaïn en de uitroeiing van het volk van Kanaän. Daar waar u gewezen wordt op de kruistochten, waar u overigens niets over weet, en u vervolgens stelt dat God geen oorlog of woede is en Jezus de mensen gered heeft van de slavernij en de conservatieve regels (CGVS 1, p. 14 – 15), dient te worden opgemerkt dat er verschillende verwijzingen staan naar geweld in de Bijbel, zoals in het boek de Openbaring dat spreekt over de boodschappers van God die gewelddadig optreden tegen Gods vijanden, alsook blijkt dat Jezus zijn boodschap niet kan uitdragen zonder af en toe te dreigen met geweld. Ook aangaande de positie van de vrouw dient te worden opgemerkt dat in de Bijbel bijvoorbeeld wordt vermeld in Exodus dat de vrouw op één lijn gesteld wordt met slaven en vee. Bovenstaande vaststellingen tonen aan dat u, hetgeen u tegen de borst stootte in de islam, niet kritisch bekeken heeft in het christendom, de godsdienst waartoe u zich wenste te bekeren. Daar u verklaart de Bijbel van a tot z te hebben gelezen, kan worden verwacht dat er een zekere mate van reflectie aanwezig is ten opzichte van de nieuw gekozen godsdienst (CGVS 1, p. 14). Dat u bovenstaande zaken amper in vraag heeft gesteld, en verklaart dat er niets van geweld of niets negatief over de positie van de vrouw in de Bijbel vermeld staat, ondermijnt uw beweegredenen om zich te bekeren (CGVS 1, p. 14). Voor een persoon die eerder zijn godsdienst de rug toekeerde en aldus aantoonde kritisch ingesteld te zijn, is dit opmerkelijk. Er kan immers aangenomen worden dat er een zekere mate van reflectie voorafgaat aan uw bekering tot het christendom. Deze vaststellingen doen op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde kennismaking met en bekering tot het christendom in Iran.

Vervolgens kan u niet overtuigen aangaande uw verklaringen over hetgeen u aantrok in M. en vader H., wat één van de hoofdredenen was dat u zich openstelde voor het christendom. Zo stelt u vooreerst dat u zich aangetrokken voelde tot M. omwille van haar gedrag, dat u omschreef als vriendelijk, lief en eerlijk (CGVS 2, p. 5). Ook uw familie vond haar leuk en was zot van haar omwille van haar gedrag, waardoor ze geen aandacht meer schonken aan haar geloof (CGVS 2, p. 5, p. 6). De reden waarom u zich aangetrokken voelde tot vader H. was eveneens omwille van zijn persoonlijkheid. U haalt immers aan dat hij erg lief en vriendelijk was, alsook met een warme stem sprak (CGVS 2, p. 7). Dat u zich voornamelijk aangetrokken voelde tot M. en vader H. omwille van hun gedrag, getuigt niet meteen van een intrinsieke motivatie om zich te willen bekeren. Hoewel er begrepen kan worden dat u zich omwille van deze karaktereigenschappen aangetrokken voelde tot deze personen maakt u vreemd genoeg niet het onderscheid tussen hun persoonlijkheid en hun geloofsovertuiging. Met uw uitspraak dat u een christen vervolgens voornamelijk associeert met vriendelijkheid, eerlijkheid, warmte en lief zijn, poneert u net zoals over de geloofsleer een zwart-wit beeld dat geenszins kan overtuigen. Dergelijke antwoorden getuigen niet van een diepere overtuiging van waaruit u zich zou willen openstellen voor het christendom. Deze verklaringen zijn weinig doorleefd, waardoor er twijfels rijzen bij de oprechtheid van uw bekering.

Verder wil het CGVS benadrukken dat u de invloed van uw huwelijksproblemen met S. op uw bekering niet aannemelijk heeft gemaakt. Vooreerst is het frappant dat, daar waar u verklaart sinds midden 2017 geen enkel contact meer te hebben gehad met S. uit de gegevens opgevraagd aan de Dienst

Vreemdelingenzaken (DVZ) blijkt dat u op 22 februari 2018 een tweede visumaanvraag in het kader van gezinshereniging met S. indiende bij Belgische ambassade te Teheran (CGVS 3, p.7). Uw these van een totaal verloren gegaan contact sinds midden 2017 wordt door deze gemeenschappelijke demarche volledig onderuit gehaald. Aan uw voorstelling dat u aan het einde van het jaar 1396 (ca februari 2018) omwille van uw huwelijksproblemen deel begon te nemen aan de bijeenkomsten bij H. (CGVS 2, p. 5, p. 9) kan er, door de gelijktijdige of kort nadien aangespannen procedure tot gezinshereniging, geen geloof worden gehecht.

Daarnaast staat uw onbezonnen gedrag en uw onverschillige houding niet in verhouding met uw vrees om gevaar te lopen in Iran omwille van uw bekering. Vooreerst is het frappant dat een toerist u een Engelstalige Bijbel zou hebben gegeven nadat u haar groep rondgeleid had in de Vank kerk te Isfahan (CGVS 1, p. 9, p. 15). Vreemd is dat deze toerist u deze Bijbel dan ook uit het niets zou overhandigen na een kerkbezoek, gelet op het risico dat de Iraanse autoriteiten dit gebaar kunnen zien als een poging om iemand te bekeren tot het christendom en hetgeen ook strafbaar is. Verder kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u niet zou hebben geweten wat dit boek was en dat u geen duidelijke uitleg zou hebben verkregen van de toerist (CGVS 1, p. 9, p. 16). Nochtans geeft u zelf aan dat u in het boek bladerde en kennis nam van de titel (CGVS 1, p. 15). Uw verklaring dat u niet veel informatie had over het christendom en dat u pas wist dat het een Bijbel betrof nadat M. u dit vertelde, kan niet worden gevolgd. Niet alleen kan er aangenomen worden dat u die een bachelor Engels behaalde zich niet laat afschrikken door een Engelstalig boek en wel vertrouwd is met de term "Bible". Ook had u als reisgids een handleiding gelezen over de geschiedenis van de kerk te Isfahan, en heeft u veel informatie over de schilderijen in de kerk verkregen (CGVS 1, p. 9, p. 15; CGVS 2, p. 4). Verwacht mag dan ook worden dat u wel degelijk wist aan de hand van de titel over wat voor boek het ging en voorzichtiger omsprong met het bewaren van deze Bijbel. Zo stelt u dit boek aanvankelijk op een tafel in uw kamer te bewaren (CGVS 2, p. 3, p. 4). Op dat moment woonde u bij uw conservatieve vader (CGVS 1, p. 3, p. 13). Gelet op uw verklaringen schrik te hebben van uw vader omdat u geen praktiserende moslim was en u - eenmaal u bekeerd was - een online versie van de Bijbel had gedownload omdat u niet met het boek durfde rond te lopen in huis, stemt niet overeen met uw houding dat u de Engelstalige Bijbel liet rondslingeren in uw kamer (CGVS 2, p. 5, p. 12). Op deze manier gaf u meer kans aan uw vader om het Heilig Boek te ontdekken, hetgeen niet strookt met de angst voor uw religieuze vader. Vervolgens hebben enkele vrienden en collega's het boek zien liggen (CGVS 2, p. 4). Omdat de Bijbel in het Engels was, ze geen christenen waren en het boek niet kenden, schonken ze er toen geen aandacht aan (CGVS 2, p. 4), hetgeen niet kan weerhouden worden als uitleg, daar kan worden verwacht dat u op de hoogte was dat het daadwerkelijk een Bijbel betrof en aldus meer omzichtig omsprong met het bewaren van de Bijbel. Verder dient nog te worden opgemerkt dat u amper aandacht schonk aan de Engelstalige Bijbel en u dit boek niet gelezen heeft omdat u geen tijd had om zich erin te verdiepen (CGVS 1, p. 9, p. 16). Evenmin bekeek u de Farsi Bijbel die M. u enkele maanden later gaf, omdat u geen tijd had (CGVS 1, p. 9, p. 16; CGVS 2, p. 5). Noch stelde u vragen aan M. toen ze u de Bijbel overhandigde (CGVS 2, p. 4). Het was pas toen u bij vader H. ging in 1396, vier jaar later, dat u voor het eerst de Bijbel heeft opengedaan (CGVS 1, p. 15 – 16). Uw onbezonnen gedrag, en uw eerder passieve en nalatige houding getuigt niet van een oprechte interesse in het christendom. Verwacht kan worden dat u op zijn minst een poging deed om te achterhalen waarom M. u dit boek had gegeven, zeker gelet op het feit dat M. had benoemd dat het om het Heilig Boek ging (CGVS 2, p. 4). Bovenstaande vaststellingen nopen er dan ook toe te besluiten dat uw onbezonnen gedrag en uw eerder nalatende houding na het ontvangen van twee verschillende Bijbels, niet overeenstemt met uw vermeende vrees.

Vervolgens kunnen de nodige vragen gesteld worden bij het gedrag van vader H., hetgeen niet overeenstemt met de risico's die gepaard gaan met het bekeren van een persoon, wat in Iran verboden is. Vooreerst is het opmerkelijk dat in 1392 of 1393, toen u vader H. voor de eerste keer ontmoette, de gesprekken met hem geen invloed op u hadden, u geen belang hechtte aan hetgeen vader H. over het christendom vertelde, alsook stelde u dat het u niets deed (CGVS 2, p. 5). Toen u in die periode bij vader H. een film bekeek over het leven van Christus dient te worden vastgesteld dat u – hoewel u verklaart dat de film een diepe invloed op u had – geen christelijke betekenis aan de film gaf, en ook geen verdere vragen stelde aan M. of vader H. omdat het moment toen niet geschikt was wegens de drukte (CGVS 2, p. 6). Overigens weet u weliswaar te duiden welke thema's in de films aan bod kwamen, echter u kan geen enkele titel benoemen (CGVS 2, p. 6). Dat u ondanks het feit dat de film een diepe indruk naliet, geen verdere vragen heeft gesteld, alsook geen belang hechtte aan de gesprekken met vader H., getuigt niet van een oprechte interesse in het christendom, waardoor u vader H. of M. geen enkele blijk liet geven dat u zich wenste open te stellen voor het christendom. Dat vader H., ondanks uw desinteresse, dan toch verdere gesprekken met u zou hebben gevoerd, is weinig plausibel. Gezien het risico dat H. neemt door het prediken van het christendom in Iran kan men redelijkerwijze verwachten dat hij deze sessies

voorbehoudt voor de mensen waarbij hij gehoor vindt. Daarenboven is het frappant dat vader H. u – nadat het contact verminderde en u hem ongeveer een jaar niet meer zag sinds uw huwelijk – u plots op een avond gebeld zou hebben om voor u te bidden (CGVS 1, p. 10). Daar u nooit eerdere interesse heeft vertoond voor het christendom en er geen belang aan hechtte, doet het verwonderen dat vader H. u uit het niets zou hebben opgebeld. Dat vader H. u toen zonder meer, na een jaar zonder contact en u eerder geen blijk had gegeven van een oprechte interesse in het christendom, gecontacteerd zou hebben, is weinig plausibel, gelet op het risico dat gepaard gaat met een bekering, zeker in een land als Iran, waar een bekering tot christendom verboden is.

De geloofwaardigheid van uw contact met vader H. komt verder op de helling te staan door de vaststelling dat vader H. amper tot geen veiligheidsmaatregelen nam aangaande de christelijke bijeenkomsten bij hem thuis. Dit blijkt vooreerst uit het gegeven dat de deur van het appartement van vader H. altijd open stond, de deur zelfs niet op slot was, en van buitenaf kon opengaan, alsook gingen de bijeenkomsten steeds in zijn eigen appartement door (CGVS 2, p. 7). Dat vader H. zijn deur steeds open liet staan bij de bijeenkomsten, kan niet worden gevolgd. Dit staat in schril contrast met het risico dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden kunnen worden gesteld van de bijeenkomsten, daar iemand bekeren tot het christendom strafbaar is in Iran. Gevraagd waarom vader H. het risico nam om ook bekeerde moslims toe te laten tot de bijeenkomsten, repliceert u dat hij niet keek naar nationaliteit, hij geen schrik had voor de gevaren en niets verstopte of geen veiligheidsmaatregelen nam (CGVS 3, p. 17). Evenmin nam u voorzorgsmaatregelen toen u naar de bijeenkomsten ging. U heeft er zelfs niet aan gedacht om voorzorgsmaatregelen te nemen, ondanks het gegeven dat u wist dat dergelijke bijeenkomsten gevaarlijk waren (CGVS 2, p. 12). Verwacht kan worden dat zowel vader H. als u hier meer voorzichtig mee omsprongen en de nodige voorzorgsmaatregelen namen om de vieringen te laten doorgaan of er aan deel te nemen, zeker gelet op het feit dat er ook bekeerde Iraniërs betrokken waren bij de vieringen. Zoals uit de beschikbare informatie ook blijkt zijn Armeense christenen niet toegelaten om contact te hebben met christenen met een moslim achtergrond, alsook mogen deze nieuwe christenen niet deelnemen aan hun kerkdiensten. Bovendien blijkt dat het strikt verboden is om moslims te bekeren en dat er nauwelijks contact is tussen beide groepen. Hoewel het contact niet uitgesloten is, kan worden besloten dat vader H. een enorm risico nam door zijn deur open te laten, en ook Iraanse bekeerlingen toe te laten tot de bijeenkomsten. Bovenstaande vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw contacten met vader H. en de bijeenkomsten bij hem thuis, en aldus uw bekering tot het christendom in Iran.

Vervolgens kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw deelname aan de bijeenkomsten bij vader H. en uw eerste kennismaking met het christendom, wat de oprechtheid van uw bekering verder in vraag stelt. Zo heeft u slechts een geringe kennis van de overige leden aan de huiskerk. Van de drie aanwezige bekeerlingen bij de bijeenkomsten kent u slechts twee personen bij naam, meer bepaald A. en P. omdat ze eveneens klanten waren in het reisbureau waar u werkzaam was (CGVS 2, p. 11). Ondanks dat ze uw klanten waren, kan u hun familienaam niet meer herinneren (CGVS 3, p. 13). Verder weet u amper iets over de bekering van A. en P. U stelt weliswaar dat A. al vijf jaar bekeerd zou zijn, maar hoe kan u niet verduidelijken (CGVS 2, p. 11). U rechtvaardigt uw gebrekkige kennis door te verwijzen naar de relatie tussen mannen en vrouwen in de Iraanse cultuur, waardoor er weinig contact tussen jullie was. Opmerkelijk is dat u stelde dat mannen en vrouwen in het christendom gelijk zijn, dus waarom u dit dan tegenhield tijdens de bijeenkomsten bij vader H. om nader kennis te maken met A. en P., kan niet worden gevolgd (CGVS 2, p. 11). Vervolgens kent u slechts twee Armeense christenen bij naam, terwijl er soms ook andere Armeniërs deelnamen aan de bijeenkomsten (CGVS 2, p. 11). Verder dan de voornaam van E. en Ma. benoemen, komt u niet. Evenmin kan u concretiseren hoe E. en Ma. uw vriendin M. kenden en verwijst u hierbij algemeen naar de Armeense buurt (CGVS 3, p. 13). Uw gebrekkige kennis over de andere leden van de huiskerk getuigt geenszins van uw deelname aan deze bijeenkomsten, zeker ook omdat u aangeeft dat de aanwezigen soms over hun leven begonnen te vertellen tijdens de bijeenkomsten (CGVS 2, p. 11). Vervolgens blijkt dat u slechts weinig details kan weergeven over uw eerste kennismaking met de bijeenkomsten. Zo kan u weliswaar enkele voorbeelden geven van enkele thema's die besproken werden tijdens de sessies, doch wanneer gevraagd wordt naar specifieke Bijbelteksten stelt u dit niet meer te weten (CGVS 2, p. 9). U aangemoedigd om specifieke verhalen of teksten die een indruk hebben nagelaten te benoemen, kan u slechts twee titels van parabels geven, en verwijst u vervolgens algemeen naar Mozes, het Oude en het Nieuwe Testament, maar de titels van andere parabels bent u vergeten (CGVS 3, p. 14). Dat u slechts weinig kennis heeft van de overige leden van de huiskerk en spontaan amper twee parabels kan opsommen, ook al ging u een tiental maanden regelmatig naar bijeenkomsten bij vader H., is frappant. Daar een bekering een ingrijpende gebeurtenis is, kan worden verwacht dat u zich meer details herinnert over de eerste gesprekken en verhalen die u te horen kreeg. Dat u geen zicht kan bieden op bovenstaande zaken, doet de nodige vragen oproepen.

Tot slot kan hier nog aan worden toegevoegd dat, daar waar u verklaart dat er geen christelijke feesten werden gevierd tijdens de bijeenkomsten, er in de periode dat u naar de huiskerk ging, wat u situeert tussen eind 1396 en 27 Mehr 1397 (stemt overeen met de periode van februari – maart 2018 tot 19 oktober 2018 in de Gregoriaanse kalender), er in die periode Pasen, Hemelvaart en Pinksteren gevierd werd, hetgeen toch belangrijke christelijke feesten zijn (CGVS 2, p. 9, p. 10; vragenlijst CGVS, d.d. 04/03/2020, vraag 3.5). Dat u enkel verwijst naar een eerder Kerstfeest bij M. en er tijdens de bijeenkomsten geen christelijk feest zou zijn gevierd, is opmerkelijk en niet geloofwaardig. Bovenstaande vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw deelname aan de bijeenkomsten bij vader H., waardoor de oprechtheid van uw bekering op de helling komt te staan.

Daar er aan uw bewering dat u daadwerkelijk het christelijk geloof aanhangt geen geloof kan worden gehecht, kan er dan ook niet worden aanvaard dat u op basis van uw geloofskeuze vervolging dient te vrezan bij een terugkeer naar Iran. Bovendien slaagt u er evenmin in de vervolgingsproblemen na de onthulling van de huiskerk aannemelijk te maken.

Dat uw vervolging elke geloofwaardigheid ontbeert, blijkt verder nog uit het gegeven dat u amper informatie heeft over hoe het de overige deelnemers van de bijeenkomsten bij vader H. is vergaan na de inval van de autoriteiten. Zo kan u geen volledig zicht bieden op de leden die op 27 Mehr 1397 werden gearresteerd. U stelt weliswaar dat A. en P., alsook vader H., E. en Ma. werden gearresteerd (CGVS 1, p. 5). U verwijst naar andere Armeniërs die vermoedelijk ook toen zijn gearresteerd, doch u weet echter niet hoeveel Armeniërs of welke andere Armeniërs toen gearresteerd werden (CGVS 1, p. 6; CGVS 3, p. 15). U stelt niet te weten wat er binnen precies gebeurd is, en wie er op dat moment aanwezig was, waardoor u niet met zekerheid kan zeggen of er nog anderen werden gearresteerd (CGVS 3, p. 15). Dat u nog niet aanwezig was op het moment van de inval, is geen rechtvaardiging voor uw gebrekkige kennis (CGVS 3, p. 16). Verwacht mag worden dat u zich geïnformeerd heeft daar de inval de kern van uw vermeende vrees uitmaakt, hetgeen u nagelaten heeft te doen, zoals verder zal blijken. Verder weet u niet door welke dienst ze werden gearresteerd, hoeveel agenten er toen zijn binnengevallen of kan u geen soelaas bieden of de Iraanse autoriteiten ooit bij andere deelnemers zouden zijn binnengevallen (CGVS 2, p. 12; CGVS 3, p. 16). Na een eenmalig gesprek met M., ongeveer zeven maanden na uw aankomst in België, is het contact echter verbroken en heeft u haar niet meer proberen contacteren (CGVS 1, p. 5, p. 6; CGVS 3, p. 15). Hoewel M. u vertelde dat E. en Ma. ondertussen werden vrijgelaten, weet u echter niet hoelang of waar ze werden vastgehouden, noch heeft u aan M. deze zaken bevraagd (CGVS 1, p. 5; CGVS 3, p. 15). Na hun vrijlating heeft u E. en Ma. ook niet meer proberen contacteren omdat u geen telefoonnummer had (CGVS 3, p. 15), hetgeen geen rechtvaardiging is daar u via uw contact met M. hun telefoonnummer of contactgegevens kon hebben achterhaald. Op basis van jullie beide Facebookprofielen blijkt bovendien dat M. en u nog steeds bevriend zijn, waardoor u gemakkelijk met haar terug in contact kan komen. Dat u bovenstaande zaken bovendien amper tot niet heeft proberen achterhalen en slechts weinig details kan verschaffen, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Overigens kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tot slot is het opmerkelijk dat M. nooit ondervraagd zou zijn geweest, of dat de Iraanse autoriteiten niet bij haar zouden zijn binnengevallen. U vermoedt omdat ze niet aan iedere bijeenkomst deelnam (CGVS 3, p. 15). Dit is echter een blote bewering van uwentwege die u op geen enkele manier kan hard maken. U was immers eveneens niet aanwezig op het moment van de inval, waardoor het nog maar de vraag is waarom ze enkel bij u zijn binnengevallen en niet bij M. (CGVS 3, p. 15). Volgens uw verklaringen zouden A. of P. – nadat ze vermoedelijk gemarteld zijn – uw naam hebben gegeven aan de Iraanse autoriteiten (CGVS 3, p. 16). Dat ze dan enkel uw naam zouden hebben genoemd en M. niet zouden hebben vermeld, mag verbazen, zeker daar A. en P. M. ook kenden van het reisbureau waar jullie beiden werkten. Indien de Iraanse autoriteiten een zicht willen krijgen op alle deelnemers, kan worden verwacht dat ze het nodige doen totdat ze een duidelijk overzicht hebben van alle deelnemers. Dat M. op geen enkele manier zou zijn gelinkt aan de bijeenkomsten bij vader H., doet verder afbreuk aan uw vrees vervolging te moeten vrezan van de Iraanse autoriteiten omwille van uw bekering.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er aan uw vluchtrelaas niet het minste geloof worden gehecht.

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa.

Dat u een week na uw aankomst in België de protestantse kerk frequenteert (CGVS 3, p. 18), en uit uw verklaringen opgemaakt kan worden dat u deze geloofsbelijdenis linkt aan uw bekering in Iran, terwijl deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, toont aan dat er aan uw beweegredenen om in België actief te zijn bij de protestantse kerk geen enkel geloof kan worden gehecht en dat u bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België religieus actief bent. Dat u sindsdien regelmatig naar de kerk gaat en er allerhande activiteiten uitvoert (CGVS 1, p. 12; CGVS 2, p. 13 – 14; CGVS 3, p. 18), toont evenmin de oprechtheid van uw bekering aan aangezien, mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw bekering in Iran, duidelijk is dat deze beleving van uw voorgehouden geloofsovertuiging in België een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving.

Wat betreft uw Facebookprofiel kan worden opgemerkt dat u – hoewel u dit profiel reeds aangemaakt heeft in september 2018, op het moment dat u volgens uw verklaringen nog in Iran was – het merendeel van de christelijke boodschappen pas verschijnen vanaf augustus 2019, een drietal maanden na uw aankomst in België (CGVS 1, p. 7). Daar waar er in september 2018 een drietal christelijk getinte berichten terug te vinden zijn, dient te worden opgemerkt dat u had verklaard dat u werd aangeraden door M. om niets online te posten in Iran (CGVS 2, p. 11). Daar M. u reeds van in het begin van de bijeenkomsten heeft ingelicht over de veiligheidsmaatregelen, met name dat u niet in het openbaar over uw geloof mocht praten of dat het ook niet nodig was om in het openbaar activiteiten te hebben, kan worden verwacht dat M. u in de periode februari – maart 2018 hierover ingelicht heeft, aangezien u de eerste bijeenkomsten in die periode situeert (CGVS 2, p. 9, p. 11; CGVS 3, p. 14). Vooreerst mag worden verwacht dat u, indien u destijds in Iran verbleef, voorzichtig zou omspringen met het posten van christelijke boodschappen op uw Facebookprofiel, gelet op het risico dat het gepaard gaat met het openbaar verspreiden van uw nieuwe geloof. Daarbij kunnen er vragen worden gesteld bij uw tijdslijn, daar deze berichten dateren van september 2018, enkele maanden nadat M. u hiervoor gewaarschuwd zou hebben. U verklaarde immers sindsdien geen berichten meer te hebben gepost (CGVS 2, p. 11), waardoor er vragen rijzen over de chronologie van de door u geschetste feiten en er vraagtekens kunnen worden geplaatst bij uw vertrekdatum. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat u ook uw paspoort niet neerlegt, waardoor u het CGVS geen zicht heeft op de datum en de omstandigheden van uw vertrek (CGVS 1, p. 9; CGVS 2, p. 3). Wat er ook van zij, de christelijke berichten van september 2018 werden slechts geliket door twee of drie personen. Na een blik op hun Facebookpagina blijken twee van deze drie personen in het buitenland te verblijven, meer bepaald België of Zweden. Niets wijst er op dat uw Facebookpagina reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zou zijn. Gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, kan worden verwacht dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Wat betreft uw verklaring uw familie te vrezen, dient vooreerst te worden opgemerkt dat u dit slechts op het derde persoonlijk onderhoud heeft aangehaald, hoewel u tijdens de voorgaande onderhouds reeds gevraagd werd of u alle belangrijke elementen heeft kunnen aanhalen, alsook werd u op het einde van elk onderhoud gevraagd of u nog iets wenste toe te voegen (CGVS 1, p. 12, p. 17; CGVS 2, p. 15). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud stelde u nog enkele toevoegingen te willen doen aan uw verhaal. U laat echter na om de problemen met uw familie aan te halen (CGVS 2, p. 2 – 3). Evenmin haalt u dergelijke problemen aan tijdens het interview op de DVZ (vragenlijst CGVS, vraag 3). Uw verklaring dat u het nieuws pas onlangs vernam omdat u uw familie u wilde sparen omdat u zich niet zo goed voelde kan niet gevolgd worden (CGVS 3, p. 19-20). Indien u daadwerkelijk uw vader of uw oom dient te vrezen, kan er niet aangenomen worden dat uw familie u deze cruciale informatie voor uw verzoek om internationale bescherming zou onthouden. Hierbij dient aangekaart te worden dat u het CGVS niet onmiddellijk op de hoogte bracht van deze nieuwe wending in uw verzoek. U wachtte een derde persoonlijk onderhoud af en wachtte tot na het afsluiten van dit onderhoud om deze nieuwe vrees voor het eerst ter sprake te brengen.

Toen u bij aanvang van het derde persoonlijk onderhoud gevraagd werd of u nog nieuws had in verband met uw persoonlijke situatie in Iran bracht u het zelfs niet ter sprake (CGVS 3, p. 3). Indien u daadwerkelijk een gegronde vrees heeft voor uw familie, kan worden verwacht dat u dit reeds eerder had aangehaald. Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u geen concrete elementen aanhaalt om de vrees ten aanzien van uw vader en uw oom A. aan te tonen. U stelt er zeker van te zijn dat uw oom u zou vermoorden bij terugkeer naar Iran omdat u als een schande wordt gezien voor de familie. Uw oom heeft echter nooit dergelijke boodschappen uitgesproken, en uitte enkel kritiek naar uw vader en uw moeder toe (CGVS 3, p. 19). Daar waar u verwijst naar de situatie van Babak Khoramdin, een in Iran in de media gekomen zaak van een door zijn vader vermoordde jongen omdat hij de islam verlaten had, dient te worden opgemerkt dat het louter verwijzen naar een situatie niet volstaat om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (CGVS, p. 20). U moet uw vrees namelijk in concreto aantonen, waarbij u in gebreke blijft. Bovendien dient er andermaal op gewezen te worden dat u uw bekering tot het christendom niet aannemelijk heeft gemaakt. U heeft dan ook geen concrete elementen aangehaald om uw bewering hard te maken, waardoor er kan worden besloten dat dit een blote bewering is van uwentwege. Hieruit kan dan ook bezwaarlijk bij terugkeer een vrees worden geput.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, 2 van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-Generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande analyse niet in positieve zin ombuigen. U legt uw karte melli, uw shenasnameh en uw Belgisch rijbewijs neer, hetgeen uw identiteit en Iraanse nationaliteit aantonen en hier niet ter discussie staat. Uw diploma als vertaalster, het attest van uw werkgever en enkele foto's van uw werkzaamheden tonen aan dat u was tewerkgesteld bij een Iraans reisbureau, hetgeen eveneens niet wordt betwist. Vervolgens legt u meerdere documenten neer om uw bekering tot het christendom aan te tonen. De foto's van M. en de printscreens van haar Facebookpagina tonen aan dat zij wel degelijk een vriendin of collega van u was, hetgeen niet in vraag wordt gesteld. Evenmin wordt getwijfeld aan het dat M. een Armeense christen is. Immers, dat M. u geïntroduceerd heeft tot haar nonkel, vader H., heeft u hiermee niet aangetoond. Het feit dat u een verklaring van de kerk te Doornik en te Kortrijk, twee getuigenissen van medekerkgangers, een verklaring aangaande uw uitgestelde doopsel en heel wat foto's van uw religieuze activiteiten heeft neergelegd, wil niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Indien een verzoeker om internationale bescherming geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering en de eerste kennismaking met het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Verder legt u meerdere foto's en een video neer van uw huwelijk met S. I. M. Deze foto's en video missen evenwel bewijskracht inzake uw voorstelling dat uw huwelijksproblemen u toenadering deden zoeken tot het christendom. Wat betreft het psychologische attest van uw psycholoog Laurent Zikos kan nog worden toegevoegd dat dergelijke attesten niet toelaten uitspraken te doen over de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Indien u uw psychologische problemen wenst aan te voeren als een hinderpaal voor uw terugkeer naar Iran moet er op gewezen dat u voor een beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf moet richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

*Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.
Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”*

Na een theoretische uiteenzetting zet verzoekster uiteen als volgt:

“II.1.4 Verwerende partij stelt eerstens geen geloof te hechten aan de bekeringsproces van verzoekende partij en stelt het volgende:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Het bekeringsproces en zich aangesproken voelen tot een bepaalde religie is geen exacte wetenschap. Verwerende partij kan het dan wel vreemd vinden dat verzoekende partij zich opnieuw tot een andere geloof wendde nadat zij de islam de rug had gekeerd, doch dit was meer een roeping, een gevoel. Zelfs iets heel kleins kan iemand prikkelen om zich aangetrokken te voelen tot een bepaald geloof. Het komt aldus niet aan verwerende partij toe om op basis van haar eigen aanvoelen het bekeringsproces van verzoekende partij als “vreemd” te bestempelen en het op basis daarvan als ongeloofwaardig af te doen. Verzoekende partij heeft bijzonder veel meegemaakt in Iran, zaken waarover zij zelfs op het CGVS niet heeft durven praten uit diepe schaamte en zware depressie. In het christendom heeft zij zichzelf terug gevonden en put zij kracht uit om elke dag opnieuw uit bed te stappen.

Hetgeen verzoekende partij jarenlang verdrongen heeft en pas bij haar raadsman in tranen heeft durven opbiechten is dat zij in Iran verkracht is geweest door haar schoonvader. Haar echtgenote S. (die zich thans ook in België bevindt) was vertrokken uit Iran en verzoekende partij had geen enkel nieuws over hem. Verzoekende partij onderhield desondanks goede banden met haar schoonouders.

Op een dag belde haar schoonvader haar met de vraag om langs te komen bij hem thuis. Verzoekende partij ging ervan uit dat hij nieuws had over haar echtgenoot en ging langs bij haar schoonouders. Daar aangekomen merkte zij op dat haar schoonmoeder niet thuis was.

Haar schoonvader deelde haar mee dat zij op bezoek was bij hun dochter B. en pas de dag erna zou terugkomen. Haar schoonvader bood haar thee aan en stond erop om zelf de thee klaar te maken. Eens zij samen aan de salontafel zaten, drong haar schoonvader aan om de thee snel op te drinken. Hij is dan beginnen praten over zijn zoon, over hoe hij verzoekende partij niet verdiende als echtgenote enz. Verzoekende partij voelde haar lichaam verslappen en merkte dat zij kracht verloor in al haar ledematen. Zij dacht dat dit door de stress kwam van nieuws dat zij zou krijgen van haar echtgenoot.

Niets bleek echter minder waar. Haar schoonvader kwam naast haar zitten en begon haar overal aan te raken en haar uit te kleden. Uiteindelijk verkrachtte hij haar op een zeer brutale wijze. Nadat hij klaar was, sloeg hij haar tevens en maande haar aan met niemand over het incident te praten gezien niemand haar zou geloven. Verzoekende partij was volledig verlamd en kon niet bewegen, zelf nadat de medicatie die haar schoonvader in haar thee had gedaan uitgewerkt was. Uiteindelijk raapte zij alle moed bijeen en vertrok naar huis, waar zij een zelfmoordpoging ondernam, maar gered werd door haar oom. Sinds die dag is verzoekende partij erg depressief en kampt zij met suïcidale gedachten. Zij kan niet slapen, niet eten, is altijd intens verdrietig en voelt zich dood vanbinnen.

Niemand is op de hoogte van deze verkrachting, gezien verzoekende partij ervan overtuigd is dat zij als vrouw hier de schuld van zal krijgen. Zij zal beschuldigd worden haar schoonvader te hebben verleid, haar (ex) echtgenoot zal wraak willen nemen op haar of haar familie en ook haar eigen familie zal niets meer met haar te maken willen hebben. Verzoekende partij is werkelijk ten einde raad en kampt met zware psychische problemen. Zij kon het echter niet langer verzwijgen, gezien het idee om terug te keren naar haar man of naar Iran haar terug in de suïcidale gedachten leidt.

Verzoekende partij is in behandeling bij een psycholoog, maar ook daar kan zij zich maar zeer moeizaam openzetten...

Er kan haar verweten worden deze gebeurtenis niet eerder vermeld te hebben, echter verzoekende partij hoopt dat Uw Raad zich kan inleven in de onmogelijke situatie waarin zij zich bevindt en de mentale uitputtingsslag en strijd die zij elke dag moet voeren om de verkrachting door iemand die zij als vader beschouwde een plaats te geven, zeker gezien zij als de schuldige gezien zal worden.

Het is in het christendom dat verzoekende partij de steun en kracht vindt om zich door de dag te sleuren en om om te kunnen met de dagelijkse donkere gedachten. Zij heeft in Jezus haar redder gevonden en klampt zich heel erg aan zijn normen en waarden en tracht ernaar te leven.

De vriendelijkheid, eerlijkheid, warmte en liefde die zij in het christendom zag waren de eerste redenen die haar naar dat geloof trokken. Uiteraard weet zij dat dat niet de enige waarden zijn van het christendom, maar wat zij zag bij M. en vader H., hoe zij omgingen met het leven en met andere mensen, zette haar aan om zich verder te verdiepen in het christendom.

II.1.5. Verwerende partij verwijt verzoekende partij vervolgens “onbezonnen gedrag en onverschillige houding” - quod certe non:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Het boek dat verzoekende partij kreeg van de toerist was in het Engels. Zij was op dat ogenblik ook geen Christen en zag dit als een gewoon geschenk van een toerist. Haar ouders noch haar vrienden konden dat lezen of zouden er aandacht aan schenken, waardoor zij het boek initieel ook niet verstopte. Nadat zij zich in het christendom verdiepte en de Bijbel in het Farsi kreeg van haar vriendin M., verstopte zij die uiteraard wel.

II.1.6 Verwerende partij stelt vervolgens het volgende:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Nogmaals, een bekeringsproces in geen precieze wetenschap. Vader H. zag dat verzoekende partij zich in een zeer moeilijke en mentaal slechte situatie bevond en heeft haar geleid naar het christendom. Verwerende partij mag het proces vreemd vinden, verzoekende partij is vanaf het begin eerlijk geweest en heeft haar weg naar het Christendom zo goed mogelijk onder woorden trachten te brengen.

II.1.7 Verwerende partij stelt vervolgens het volgende:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Vader H. was christen, was een Armeniër en woonde in de Armeense buurt, een apartementscomplex. Het is in Iran niet verboden om Christen te zijn, wel om je te bekeren. Gezien hij binnen zijn eigen gemeenschap woonde en gewoon mensen mocht ontvangen bij hem thuis zag hij er ook geen gevaar in om de deur niet op slot te doen. Het is inderdaad verboden voor Christenen en Moslims om contact te hebben in het openbaar (zoals in een Kerk) maar thuis mocht hij ontvangen wie hij wilde, gezien het in zijn privé woning was.

II.1.8 Verwerende partij gaat als volgt verder:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Uiteraard werd er niet veel persoonlijke informatie gedeeld, juist om te voorkomen dat men onder druk zou kunnen gezet worden door de politie om een ander te verraden. Na de inval van de politie werd iedereen gearresteerd. De Armeense christenen, onder wie ook M., werden vrijgelaten. De Iraniërs, A. en P. alsook vader H. bleven verder aangehouden. 7 maanden na haar aankomst in België durfde verzoekende partij haar vriendin M. contacteren, die raadde haar aan om geen contact meer te zoeken met haar gezien dit ook een gevaar inhield voor haar. Zij deelde verzoekende partij zonder veel details mee dat vader H., A. en P. nog steeds gevangen zaten. Zij heeft enkel gezegd dat zij verzoekende partij zou contacteren indien zij goed nieuws had, maar vooralsnog heeft verzoekende partij niets vernomen van haar.

II.1.9 Verwerende partij stelt het volgende omtrent het Facebook profiel van verzoekende partij:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Verzoekende partij had haar facebookprofiel niet aangemaakt met de intentie om er religieuze zaken op te delen. Ook haar Armeense vrienden raadden haar aan niets over het Christendom te posten op Facebook in Iran gezien het groot gevaar dat het voor haar inhield in haar land van herkomst. Niet lang na de aanmaak van haar profiel is zij ook vertrokken uit Iran. Onderweg naar België had verzoekende partij geen toegang tot het internet, laat staan dat zij zich bezighield met posts op facebook. Het hoeft dan ook niet te verbazen dat de eerste posts over het Christendom pas verschijnen na haar aankomst in België.

Deze redenering van verwerende partij toont een volledig gebrek aan inlevingsvermogen in de situatie van verzoekende partij en christenen in Iran.

Verwerende partij haalt in de bestreden beslissing geen echte tegenstrijdigheden aan, maar doet de gang van zaken en het bekeringsproces van verzoekende partij af als 'merkwaardig'. Deze subjectieve redenering gaat natuurlijk niet op. Een bekeringsproces is iets zeer persoonlijks. Dat verwerende partij het merkwaardig vindt en zich hier niet in kan vinden, vormt geen reden om het geloof en dat proces zondermeer in twijfel te trekken.

Dergelijke redenering en motivering op basis van een subjectief aanvoelen, snijdt geen hout en maakt het voor verzoekende partij onmogelijk om haar geloofsovertuiging aan te tonen.

Verzoekende partij heeft haar moeilijke persoonlijke situatie uitgelegd, zij heeft geen contact meer met haar eigen familie, haar vader heeft haar afgezworen en door hetgeen er gebeurd is met haar schoonvader voelt zij zich helemaal alleen en verloren.

II.1.10 Verzoekende partij heeft herhaaldelijk aangegeven niet terug te kunnen naar Iran omwille van haar geloofsovertuiging en de vrees voor haar leven.

Op afvalligheid staat immers nog steeds de doodstraf in Iran:

[citaten van nl.wikipedia.org/wiki/Doodstraf_in_Iran en opendoors.nl/ranglijst/iran]

Overall worden bekeerde christenen opgepakt en veroordeeld tot de doodstraf:

[citaat van hra-news.org/2020/hranews/a-24785]

Verzoekende partij begrijpt dan ook niet hoe verwerende partij kan stellen dat verzoekende partij op een veilige manier zou kunnen terug keren naar Iran.

II.1.11. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

II.1.12. De negatieve beslissing van de verwerende partij is gebaseerd op het feit dat de verwerende partij geen geloof hecht aan het asielrelaas. De verzoekende partij heeft wel degelijk een geloofwaardig asielrelaas.

II.1.13 De thans bestreden beslissing is niet gesteund op daadwerkelijke tegenstrijdigheden of omissies, doch enkel op kleine onbenullige verklaringen. Verzoekende partij heeft hierboven de argumenten van verwerende partij weerlegd en aangetoond waarom zij weldegelijk meent in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

Verwerende partij is op zijn minst onredelijk te werk gegaan bij de beoordeling van het asielgehoor en asielrelaas van verzoekende partij.

II.1.14. Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen."

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. De motivering over de beoordeling van het al dan niet bestaan van bijzondere procedurele noden wordt niet betwist in het verzoekschrift. Deze motivering is correct en pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt overgenomen.

Wat de vluchtelingenstatus betreft, begint het verzoekschrift met een nieuw verhaal over de reden waarom verzoekster zich aangetrokken voelt tot het christendom. De Raad hecht echter geen geloof aan haar nieuwe verklaring voor haar motivatie om zich tot het christendom te bekeren. Vooreerst wat de suïcidale gedachten betreft, vindt dit nergens steun in het psychologisch attest van L. ZIKOS van 23 januari 2021 (Documenten, stuk 5, nr. 8). Het verzoekschrift brengt evenmin een begin van bewijs bij of een overtuigend aanknopingspunt met een element uit het administratief dossier. Bijkomend merkt de Raad op dat het psychologisch attest steunt op verzoeksters loutere verklaringen. Daarin verbindt zij haar psychologische problemen aan de arrestatie van personen van haar kerk, maar tevens aan het feit dat zij in de gevangenis is beland omwille van haar bekering en uitdrukkelijke doodsb bedreigingen kreeg naar aanleiding van deze gebeurtenis. Deze aspecten van haar relaas zijn manifest tegenstrijdig met haar verklaringen afgelegd bij aanvang van de procedure. Toen gaf verzoekster immers uitdrukkelijk te kennen dat zij nooit werd gearresteerd (CGVS-vragenlijst, stuk 7, p. 1-2). Evenmin heeft zij toen gezegd dat zij expliciet bedreigd werd met de dood (*Ibid.*). Een tweede aspect waarom het nieuwe verhaal ongeloofwaardig wordt bevonden, is de vaagheid over het moment waarop deze feiten zich afspeelden. Het verzoekschrift stelt dat het "Op een dag" was, toen haar echtgenoot al naar België was vertrokken, zonder dat een meer concrete tijdsaanduiding wordt gegeven. Bovendien stelt verzoekster dat zij op die dag een zelfmoordpoging heeft ondernomen, dat zij werd gered door haar oom en sinds die dag kampt met suïcidale gedachten. Een begin van bewijs hiervoor wordt echter niet bijgebracht. De Raad treedt evenzeer het standpunt van de commissaris-generaal bij, die ter terechtzitting nog stelde dat verzoekster dit voor het eerst vermeldt in de beroepsprocedure, nadat zij drie maal een uitgebreid, persoonlijk onderhoud heeft gekregen, zonder verklaring waarom nu die drempel wordt overwonnen.

Aldus kan dit nieuwe verhaal geen ander licht werpen op de motivering dat verzoeksters beweerde kennismaking met en bekering tot het christendom in Iran ongeloofwaardig is. Het motief dat verzoekster niet overtuigt aangaande haar verklaringen over hetgeen haar aantrok in M. en vader H. blijft overeind. Alsook het feit dat de invloed van haar huwelijksproblemen met S. op haar bekering niet aannemelijk wordt gemaakt.

De Raad benadrukt dat het van belang is dat verzoekster haar verklaringen over haar gestelde godsdienstige bekering naar behoren staft. De verklaringen die zij over haar godsdienstige overtuiging of het behoren tot een geloofsgemeenschap aflegt, vormen daarbij slechts het uitgangspunt in de procedure van het onderzoek van de feiten en de omstandigheden van een verzoek om internationale bescherming (artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet). Van verzoekster wordt evenwel verwacht dat zij alle elementen ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk indient (artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet). De aspecten van de verklaringen die niet met bewijsmateriaal zijn gestaafd, kunnen slechts in aanmerking worden genomen indien aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan (artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet). Tot die voorwaarden behoort het feit dat verzoeksters verklaringen samenhangend en aannemelijk worden bevonden en niet in strijd zijn met de voor haar verzoek relevante en beschikbare algemene en specifieke informatie, alsook dat is komen vast te staan dat verzoekster in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De toelichting in het verzoekschrift over de bijbel die verzoekster kreeg van een Engelse toerist en de bijbel die zij kreeg van M., doet geen afbreuk aan de omstandige motivering dat verzoeksters verklaringen over haar houding na het ontvangst van twee verschillende Bijbels niet in overstemming te brengen zijn met haar voorgehouden vrees.

De volharding in haar relaas en de stelling dat zij altijd eerlijk is geweest over het bekeringsproces en haar contact met vader H. in dit verband is te summier om de motivering van de bestreden beslissing op dit punt te weerleggen.

De Raad bevestigt eveneens het standpunt dat verzoeksters deelname aan de bijeenkomsten bij vader H. en haar eerste kennismaking met het christendom ongeloofwaardig zijn. Verzoekster laat overigens de motieven dat zij zich niet meer details herinnert over de eerste gesprekken en de verhalen die zij er te horen kreeg, ongemoeid. Verzoekster kan zodoende onvoldoende zicht bieden op de gebeurtenissen van haar bekering die haar zouden zijn bijgebleven. Zo blijkt verzoekster enkel naar een kerstfeest te kunnen verwijzen dat werd gevierd tijdens de bijeenkomsten. Er zou geen christelijk feest zijn gevierd in de periode van Pasen, Hemelvaart of Pinksteren, wat uiteraard verder afbreuk doet aan verzoeksters betrokkenheid en bekering.

Verzoekster heeft geen concreet verweer tegen de vaststelling dat zij amper informatie heeft over hoe het de overige deelnemers van de bijeenkomsten van vader H. is vergaan na de inval van de autoriteiten. Ook dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Zij laat de motivering trouwens ongemoeid waar zij geen concrete verklaring kan geven voor het gebrek aan interesse van de Iraanse autoriteiten voor M., die volgens verzoekster op geen enkele manier wordt gelinkt aan de bijeenkomsten van vader H. Het is ongeloofwaardig dat M. nooit ondervraagd zou zijn geweest door de Iraanse autoriteiten of dat zij nooit een inval heeft gekend, zoals verzoekster.

Ook over de motivering dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar voortgezette religieuze engagement na aankomst in Europa, blijft verzoekster op de vlakte in het verzoekschrift. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar bekering in Iran, is het duidelijk dat de beleving van het christendom in België een manifest opportunistisch karakter heeft. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij zich bij een terugkeer naar Iran als zodanig zal manifesteren, nog minder dat zij als zodanig zal worden gezien door haar omgeving. De herhaling van haar verklaringen over haar facebook-profiel werpt geen ander licht op de motivering van de bestreden beslissing in dit verband.

De vrees voor haar familie blijft beperkt tot een blote bewering.

De door verzoekster neergelegde documenten werpen geen ander licht op de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Verzoekster gaat overigens niet in op de motivering van de bestreden beslissing hierover.

De verwijzing in het verzoekschrift naar algemene informatie over de stigmatisering van christenen en bekeerlingen in Iran is *in casu* niet dienstig, omdat verzoekster in gebreke blijft haar persoonlijke situatie aannemelijk te maken en deze aan de algemene informatie te verbinden.

De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Hoewel u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen procedurele noden opwierp (vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ, d.d. 04/03/2020) legt u na het eerste persoonlijk onderhoud een psychologisch attest neer van uw psycholoog Laurent Zikos. Het attest maakt gewag van slaapproblemen, nachtmerries, het herbeleven van traumatische gebeurtenissen, geheugen- en angstproblemen, en stelt dat u aan een posttraumatische stressstoornis lijdt. Daarnaast wordt in het attest vermeld dat u geheugenproblemen heeft, meer bepaald op het niveau van het episodisch geheugen, waardoor u moeite heeft om nieuwe informatie te registreren en oude informatie op te halen. Uw psycholoog specificeert dat afhankelijk van uw emotionele staat, stress- en vermoeidheidsniveau uw mentale problemen een wisselende impact op uw geheugen hebben. In het attest wordt evenwel nergens gesteld dat uw deelname aan het persoonlijk onderhoud onmogelijk is, noch worden verdere aanbevelingen gedaan naar het onderhoud toe. In het licht van de fluctuerende gevolgen van uw geheugen op uw cognitieve vermogens moet er onderstreept worden dat u bij aanvang van elk persoonlijk onderhoud gewezen werd op het nemen van een pauze indien u hier de nood toe voelde, alsook werd vanaf het tweede persoonlijk onderhoud benadrukt dat u de nodige tijd mocht nemen om uw antwoorden te formuleren (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 25/01/2021, CGVS 1, p. 3; notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 04/03/2021, CGVS 2, p. 3; notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 09/06/2021, CGVS 3, p. 2, p. 3) en werd u de kans geboden om in een tweede en derde persoonlijk onderhoud verdere uitleg te geven (CGVS 2; CGVS 3). U noch uw advocaten hebben op enig moment aangegeven dat u het moeilijk had of dat uw psychologische staat een impact had op uw vermogen om op adequate wijze aan het persoonlijk onderhoud deel te nemen. Evenmin kan dit uit het verloop van de persoonlijke onderhouds afgeleid worden. Uit uw vaak zeer uitvoerige verklaringen tijdens de onderhouds op het CGVS blijkt dat u duidelijk op de vragen heeft kunnen antwoorden – zoals ook uw advocaat opmerkte - en dat u aan het einde van elk persoonlijk onderhoud duidelijk maakte alle vragen begrepen te hebben (CGVS 1, p. 21; CGVS 2, p.15; CGVS 3, p. 19). Uit niets in de weergave van het onderhoud blijkt dat u niet in staat was om op adequate wijze uw asielmotieven uiteen te zetten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat in uw hoofdte niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U haalt aan omwille van uw bekering vervolging te moeten vrezen. U heeft uw bekering, uw deelname aan de bijeenkomsten van vader H. en uw contacten met andere bekeerlingen in Iran echter niet aannemelijk gemaakt, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan uw bekering tot het christendom.

Vooreerst overtuigen uw verklaringen over uw motivatie om zich tot het christendom te bekeren niet. U geeft aan dat u geboren werd als (sjiitische) moslim, dat u vervolgens sinds 1392 (stemt overeen met 2014 in de Gregoriaanse kalender) het dagelijkse gebed heeft afgezworen, en ondertussen bekeerd bent tot het protestantisme (CGVS 1, p. 3, p. 4, p. 12 – 13). Van iemand die eerder een godsdienst de rug toekeerde, en met serieuze twijfels te maken kreeg, kan verwacht worden dat het zich opnieuw tot een andere godsdienst wenden een ingrijpende en fundamentele keuze is, waarbij een aanzienlijke reflectie gebeurde en waarbij deze persoon de nieuw gekozen godsdienst kritisch bekijkt. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw verklaringen hieromtrent weinig overtuigend zijn. Als reden waardoor u geen voldoening meer haalde uit de islam, stelt u dat u het lastig had met de regels omtrent het dagelijkse gebed, het vasten afkeurde en het moeilijk had met de verschillende rechten voor mannen en vrouwen (CGVS 1, p. 12, p. 13). Wat betreft de positie van de vrouw verklaart u dat in het christendom mannen en vrouwen gelijk zijn en er geen verschil of ongelijkheid is tussen mannen en vrouwen.

Gevraagd of er in de Bijbel geen negatieve elementen bestaan over de positie van de vrouw, antwoordt u dat niet het geval is, en voegt u er aan toe dat de Bijbel enkel uit liefde, waarheid, vrolijkheid en hoop bestaat (CGVS 1, p. 14). Gevraagd of deze waarden in de Koran vermeld staan, verwijst u naar het geweld en de oorlog in de Koran (CGVS 1, p. 14). Vervolgens verklaart u de Bijbel van a tot z gelezen te hebben en stelt u dat er in de Bijbel niets van geweld vermeld staat, uitgezonderd enkele verwijzingen naar Satan (CGVS 1, p. 14). Echter, op basis van de beschikbare informatie blijkt dat er wel degelijk verschillende verwijzingen naar geweld terug te vinden zijn in de Bijbel, zoals de broedermoord van Kain en de uitroeiing van het volk van Kanaän. Daar waar u gewezen wordt op de kruistochten, waar u overigens niets over weet, en u vervolgens stelt dat God geen oorlog of woede is en Jezus de mensen gered heeft van de slavernij en de conservatieve regels (CGVS 1, p. 14 – 15), dient te worden opgemerkt dat er verschillende verwijzingen staan naar geweld in de Bijbel, zoals in het boek de Openbaring dat spreekt over de boodschappers van God die gewelddadig optreden tegen Gods vijanden, alsook blijkt dat Jezus zijn boodschap niet kan uitdragen zonder af en toe te dreigen met geweld. Ook aangaande de positie van de vrouw dient te worden opgemerkt dat in de Bijbel bijvoorbeeld wordt vermeld in Exodus dat de vrouw op één lijn gesteld wordt met slaven en vee. Bovenstaande vaststellingen tonen aan dat u, hetgeen u tegen de borst stootte in de islam, niet kritisch bekeken heeft in het christendom, de godsdienst waartoe u zich wenste te bekeren. Daar u verklaart de Bijbel van a tot z te hebben gelezen, kan worden verwacht dat er een zekere mate van reflectie aanwezig is ten opzichte van de nieuw gekozen godsdienst (CGVS 1, p. 14). Dat u bovenstaande zaken amper in vraag heeft gesteld, en verklaart dat er niets van geweld of niets negatief over de positie van de vrouw in de Bijbel vermeld staat, ondermijnt uw beweegredenen om zich te bekeren (CGVS 1, p. 14). Voor een persoon die eerder zijn godsdienst de rug toekeerde en aldus aantoonde kritisch ingesteld te zijn, is dit opmerkelijk. Er kan immers aangenomen worden dat er een zekere mate van reflectie voorafgaat aan uw bekering tot het christendom. Deze vaststellingen doen op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde kennismaking met en bekering tot het christendom in Iran.

Vervolgens kan u niet overtuigen aangaande uw verklaringen over hetgeen u aantrok in M. en vader H., wat één van de hoofdredenen was dat u zich openstelde voor het christendom. Zo stelt u vooreerst dat u zich aangetrokken voelde tot M. omwille van haar gedrag, dat u omschreef als vriendelijk, lief en eerlijk (CGVS 2, p. 5). Ook uw familie vond haar leuk en was zot van haar omwille van haar gedrag, waardoor ze geen aandacht meer schonken aan haar geloof (CGVS 2, p. 5, p. 6). De reden waarom u zich aangetrokken voelde tot vader H. was eveneens omwille van zijn persoonlijkheid. U haalt immers aan dat hij erg lief en vriendelijk was, alsook met een warme stem sprak (CGVS 2, p. 7). Dat u zich voornamelijk aangetrokken voelde tot M. en vader H. omwille van hun gedrag, getuigt niet meteen van een intrinsieke motivatie om zich te willen bekeren. Hoewel er begrepen kan worden dat u zich omwille van deze karaktereigenschappen aangetrokken voelde tot deze personen maakt u vreemd genoeg niet het onderscheid tussen hun persoonlijkheid en hun geloofsovertuiging. Met uw uitspraak dat u een christen vervolgens voornamelijk associeert met vriendelijkheid, eerlijkheid, warmte en lief zijn, poneert u net zoals over de geloofsleer een zwart-wit beeld dat geenszins kan overtuigen. Dergelijke antwoorden getuigen niet van een diepere overtuiging van waaruit u zich zou willen openstellen voor het christendom. Deze verklaringen zijn weinig doorleefd, waardoor er twijfels rijzen bij de oprechtheid van uw bekering.

Verder wil het CGVS benadrukken dat u de invloed van uw huwelijksproblemen met S. op uw bekering niet aannemelijk heeft gemaakt. Vooreerst is het frappant dat, daar waar u verklaart sinds midden 2017 geen enkel contact meer te hebben gehad met S. uit de gegevens opgevraagd aan de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) blijkt dat u op 22 februari 2018 een tweede visumaanvraag in het kader van gezinshereniging met S. indiende bij Belgische ambassade te Teheran (CGVS 3, p.7). Uw these van een totaal verloren gegaan contact sinds midden 2017 wordt door deze gemeenschappelijke demarche volledig onderuit gehaald. Aan uw voorstelling dat u aan het einde van het jaar 1396 (ca februari 2018) omwille van uw huwelijksproblemen deel begon te nemen aan de bijeenkomsten bij H. (CGVS 2, p. 5, p. 9) kan er, door de gelijktijdige of kort nadien aangespannen procedure tot gezinshereniging, geen geloof worden gehecht.

Daarnaast staat uw onbezonnen gedrag en uw onverschillige houding niet in verhouding met uw vrees om gevaar te lopen in Iran omwille van uw bekering. Vooreerst is het frappant dat een toerist u een Engelstalige Bijbel zou hebben gegeven nadat u haar groep rondgeleid had in de Vank kerk te Isfahan (CGVS 1, p. 9, p. 15). Vreemd is dat deze toerist u deze Bijbel dan ook uit het niets zou overhandigen na een kerkbezoek, gelet op het risico dat de Iraanse autoriteiten dit gebaar kunnen zien als een poging om iemand te bekeren tot het christendom en hetgeen ook strafbaar is. Verder kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u niet zou hebben geweten wat dit boek was en dat u geen duidelijke uitleg zou hebben verkregen van de toerist (CGVS 1, p. 9, p. 16).

Nochtans geeft u zelf aan dat u in het boek bladerde en kennis nam van de titel (CGVS 1, p. 15). Uw verklaring dat u niet veel informatie had over het christendom en dat u pas wist dat het een Bijbel betrof nadat M. u dit vertelde, kan niet worden gevolgd. Niet alleen kan er aangenomen worden dat u die een bachelor Engels behaalde zich niet laat afschrikken door een Engelstalig boek en wel vertrouwd is met de term "Bible". Ook had u als reisgids een handleiding gelezen over de geschiedenis van de kerk te Isfahan, en heeft u veel informatie over de schilderijen in de kerk verkregen (CGVS 1, p. 9, p. 15; CGVS 2, p. 4). Verwacht mag dan ook worden dat u wel degelijk wist aan de hand van de titel over wat voor boek het ging en voorzichtiger omsprong met het bewaren van deze Bijbel. Zo stelt u dit boek aanvankelijk op een tafel in uw kamer te bewaren (CGVS 2, p. 3, p. 4). Op dat moment woonde u bij uw conservatieve vader (CGVS 1, p. 3, p. 13). Gelet op uw verklaringen schrik te hebben van uw vader omdat u geen praktiserende moslim was en u - eenmaal u bekeerd was - een online versie van de Bijbel had gedownload omdat u niet met het boek durfde rond te lopen in huis, stemt niet overeen met uw houding dat u de Engelstalige Bijbel liet rondslingeren in uw kamer (CGVS 2, p. 5, p. 12). Op deze manier gaf u meer kans aan uw vader om het Heilig Boek te ontdekken, hetgeen niet strookt met de angst voor uw religieuze vader. Vervolgens hebben enkele vrienden en collega's het boek zien liggen (CGVS 2, p. 4). Omdat de Bijbel in het Engels was, ze geen christenen waren en het boek niet kenden, schonken ze er toen geen aandacht aan (CGVS 2, p. 4), hetgeen niet kan weerhouden worden als uitleg, daar kan worden verwacht dat u op de hoogte was dat het daadwerkelijk een Bijbel betrof en aldus meer omzichtig omsprong met het bewaren van de Bijbel. Verder dient nog te worden opgemerkt dat u amper aandacht schonk aan de Engelstalige Bijbel en u dit boek niet gelezen heeft omdat u geen tijd had om zich erin te verdiepen (CGVS 1, p. 9, p. 16). Evenmin bekeek u de Farsi Bijbel die M. u enkele maanden later gaf, omdat u geen tijd had (CGVS 1, p. 9, p. 16; CGVS 2, p. 5). Noch stelde u vragen aan M. toen ze u de Bijbel overhandigde (CGVS 2, p. 4). Het was pas toen u bij vader H. ging in 1396, vier jaar later, dat u voor het eerst de Bijbel heeft opengedaan (CGVS 1, p. 15 – 16). Uw onbezonnen gedrag, en uw eerder passieve en nalatige houding getuigt niet van een oprechte interesse in het christendom. Verwacht kan worden dat u op zijn minst een poging deed om te achterhalen waarom M. u dit boek had gegeven, zeker gelet op het feit dat M. had benoemd dat het om het Heilig Boek ging (CGVS 2, p. 4). Bovenstaande vaststellingen nopen er dan ook toe te besluiten dat uw onbezonnen gedrag en uw eerder nalatende houding na het ontvangen van twee verschillende Bijbels, niet overeenstemt met uw vermeende vrees.

Vervolgens kunnen de nodige vragen gesteld worden bij het gedrag van vader H., hetgeen niet overeenstemt met de risico's die gepaard gaan met het bekeren van een persoon, wat in Iran verboden is. Vooreerst is het opmerkelijk dat in 1392 of 1393, toen u vader H. voor de eerste keer ontmoette, de gesprekken met hem geen invloed op u hadden, u geen belang hechtte aan hetgeen vader H. over het christendom vertelde, alsook stelde u dat het u niets deed (CGVS 2, p. 5). Toen u in die periode bij vader H. een film bekeek over het leven van Christus dient te worden vastgesteld dat u – hoewel u verklaart dat de film een diepe invloed op u had – geen christelijke betekenis aan de film gaf, en ook geen verdere vragen stelde aan M. of vader H. omdat het moment toen niet geschikt was wegens de drukte (CGVS 2, p. 6). Overigens weet u weliswaar te duiden welke thema's in de films aan bod kwamen, echter u kan geen enkele titel benoemen (CGVS 2, p. 6). Dat u ondanks het feit dat de film een diepe indruk naliet, geen verdere vragen heeft gesteld, alsook geen belang hechtte aan de gesprekken met vader H., getuigt niet van een oprechte interesse in het christendom, waardoor u vader H. of M. geen enkele blijk liet geven dat u zich wenste open te stellen voor het christendom. Dat vader H., ondanks uw desinteresse, dan toch verdere gesprekken met u zou hebben gevoerd, is weinig plausibel. Gezien het risico dat H. neemt door het prediken van het christendom in Iran kan men redelijkerwijze verwachten dat hij deze sessies voorbehoudt voor de mensen waarbij hij gehoor vindt. Daarenboven is het frappant dat vader H. u – nadat het contact verminderde en u hem ongeveer een jaar niet meer zag sinds uw huwelijk – u plots op een avond gebeld zou hebben om voor u te bidden (CGVS 1, p. 10). Daar u nooit eerdere interesse heeft vertoond voor het christendom en er geen belang aan hechtte, doet het verwonderen dat vader H. u uit het niets zou hebben opgebeld. Dat vader H. u toen zonder meer, na een jaar zonder contact en u eerder geen blijk had gegeven van een oprechte interesse in het christendom, gecontacteerd zou hebben, is weinig plausibel, gelet op het risico dat gepaard gaat met een bekering, zeker in een land als Iran, waar een bekering tot christendom verboden is.

De geloofwaardigheid van uw contact met vader H. komt verder op de helling te staan door de vaststelling dat vader H. amper tot geen veiligheidsmaatregelen nam aangaande de christelijke bijeenkomsten bij hem thuis. Dit blijkt vooreerst uit het gegeven dat de deur van het appartement van vader H. altijd open stond, de deur zelfs niet op slot was, en van buitenaf kon opengaan, alsook gingen de bijeenkomsten steeds in zijn eigen appartement door (CGVS 2, p. 7). Dat vader H. zijn deur steeds open liet staan bij de bijeenkomsten, kan niet worden gevolgd. Dit staat in schril contrast met het risico dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden kunnen worden gesteld van de bijeenkomsten, daar iemand bekeren tot

het christendom strafbaar is in Iran. Gevraagd waarom vader H. het risico nam om ook bekeerde moslims toe te laten tot de bijeenkomsten, repliceert u dat hij niet keek naar nationaliteit, hij geen schrik had voor de gevaren en niets verstopte of geen veiligheidsmaatregelen nam (CGVS 3, p. 17). Evenmin nam u voorzorgsmaatregelen toen u naar de bijeenkomsten ging. U heeft er zelfs niet aan gedacht om voorzorgsmaatregelen te nemen, ondanks het gegeven dat u wist dat dergelijke bijeenkomsten gevaarlijk waren (CGVS 2, p. 12). Verwacht kan worden dat zowel vader H. als u hier meer voorzichtig mee omsprongen en de nodige voorzorgsmaatregelen namen om de vieringen te laten doorgaan of er aan deel te nemen, zeker gelet op het feit dat er ook bekeerde Iraniërs betrokken waren bij de vieringen. Zoals uit de beschikbare informatie ook blijkt zijn Armeense christenen niet toegelaten om contact te hebben met christenen met een moslim achtergrond, alsook mogen deze nieuwe christenen niet deelnemen aan hun kerkdiensten. Bovendien blijkt dat het strikt verboden is om moslims te bekeren en dat er nauwelijks contact is tussen beide groepen. Hoewel het contact niet uitgesloten is, kan worden besloten dat vader H. een enorm risico nam door zijn deur open te laten, en ook Iraanse bekeerlingen toe te laten tot de bijeenkomsten. Bovenstaande vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw contacten met vader H. en de bijeenkomsten bij hem thuis, en aldus uw bekering tot het christendom in Iran.

Vervolgens kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw deelname aan de bijeenkomsten bij vader H. en uw eerste kennismaking met het christendom, wat de oprechtheid van uw bekering verder in vraag stelt. Zo heeft u slechts een geringe kennis van de overige leden aan de huiskerk. Van de drie aanwezige bekeerlingen bij de bijeenkomsten kent u slechts twee personen bij naam, meer bepaald A. en P. omdat ze eveneens klanten waren in het reisbureau waar u werkzaam was (CGVS 2, p. 11). Ondanks dat ze uw klanten waren, kan u hun familienaam niet meer herinneren (CGVS 3, p. 13). Verder weet u amper iets over de bekering van A. en P. U stelt weliswaar dat A. al vijf jaar bekeerd zou zijn, maar hoe kan u niet verduidelijken (CGVS 2, p. 11). U rechtvaardigt uw gebrekkige kennis door te verwijzen naar de relatie tussen mannen en vrouwen in de Iraanse cultuur, waardoor er weinig contact tussen jullie was. Opmerkelijk is dat u stelde dat mannen en vrouwen in het christendom gelijk zijn, dus waarom u dit dan tegenhield tijdens de bijeenkomsten bij vader H. om nader kennis te maken met A. en P., kan niet worden gevolgd (CGVS 2, p. 11). Vervolgens kent u slechts twee Armeense christenen bij naam, terwijl er soms ook andere Armeniërs deelnamen aan de bijeenkomsten (CGVS 2, p. 11). Verder dan de voornaam van E. en Ma. benoemen, komt u niet. Evenmin kan u concretiseren hoe E. en Ma. uw vriendin M. kenden en verwijst u hierbij algemeen naar de Armeense buurt (CGVS 3, p. 13). Uw gebrekkige kennis over de andere leden van de huiskerk getuigt geenszins van uw deelname aan deze bijeenkomsten, zeker ook omdat u aangeeft dat de aanwezigen soms over hun leven begonnen te vertellen tijdens de bijeenkomsten (CGVS 2, p. 11). Vervolgens blijkt dat u slechts weinig details kan weergeven over uw eerste kennismaking met de bijeenkomsten. Zo kan u weliswaar enkele voorbeelden geven van enkele thema's die besproken werden tijdens de sessies, doch wanneer gevraagd wordt naar specifieke Bijbelteksten stelt u dit niet meer te weten (CGVS 2, p. 9). U aangemoedigd om specifieke verhalen of teksten die een indruk hebben nagelaten te benoemen, kan u slechts twee titels van parabels geven, en verwijst u vervolgens algemeen naar Mozes, het Oude en het Nieuwe Testament, maar de titels van andere parabels bent u vergeten (CGVS 3, p. 14). Dat u slechts weinig kennis heeft van de overige leden van de huiskerk en spontaan amper twee parabels kan opsommen, ook al ging u een tiental maanden regelmatig naar bijeenkomsten bij vader H., is frappant. Daar een bekering een ingrijpende gebeurtenis is, kan worden verwacht dat u zich meer details herinnert over de eerste gesprekken en verhalen die u te horen kreeg. Dat u geen zicht kan bieden op bovenstaande zaken, doet de nodige vragen oproepen.

Tot slot kan hier nog aan worden toegevoegd dat, daar waar u verklaart dat er geen christelijke feesten werden gevierd tijdens de bijeenkomsten, er in de periode dat u naar de huiskerk ging, wat u situeert tussen eind 1396 en 27 Mehr 1397 (stemt overeen met de periode van februari – maart 2018 tot 19 oktober 2018 in de Gregoriaanse kalender), er in die periode Pasen, Hemelvaart en Pinksteren gevierd werd, hetgeen toch belangrijke christelijke feesten zijn (CGVS 2, p. 9, p. 10; vragenlijst CGVS, d.d. 04/03/2020, vraag 3.5). Dat u enkel verwijst naar een eerder Kerstfeest bij M. en er tijdens de bijeenkomsten geen christelijk feest zou zijn gevierd, is opmerkelijk en niet geloofwaardig. Bovenstaande vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw deelname aan de bijeenkomsten bij vader H., waardoor de oprechtheid van uw bekering op de helling komt te staan.

Daar er aan uw bewering dat u daadwerkelijk het christelijk geloof aanhangt geen geloof kan worden gehecht, kan er dan ook niet worden aanvaard dat u op basis van uw geloofskeuze vervolging dient te vrezan bij een terugkeer naar Iran. Bovendien slaagt u er evenmin in de vervolgingsproblemen na de onthulling van de huiskerk aannemelijk te maken.

Dat uw vervolging elke geloofwaardigheid ontbeert, blijkt verder nog uit het gegeven dat u amper informatie heeft over hoe het de overige deelnemers van de bijeenkomsten bij vader H. is vergaan na de inval van de autoriteiten. Zo kan u geen volledig zicht bieden op de leden die op 27 Mehr 1397 werden gearresteerd. U stelt weliswaar dat A. en P., alsook vader H., E. en Ma. werden gearresteerd (CGVS 1, p. 5). U verwijst naar andere Armeniërs die vermoedelijk ook toen zijn gearresteerd, doch u weet echter niet hoeveel Armeniërs of welke andere Armeniërs toen gearresteerd werden (CGVS 1, p. 6; CGVS 3, p. 15). U stelt niet te weten wat er binnen precies gebeurd is, en wie er op dat moment aanwezig was, waardoor u niet met zekerheid kan zeggen of er nog anderen werden gearresteerd (CGVS 3, p. 15). Dat u nog niet aanwezig was op het moment van de inval, is geen rechtvaardiging voor uw gebrekkige kennis (CGVS 3, p. 16). Verwacht mag worden dat u zich geïnformeerd heeft daar de inval de kern van uw vermeende vrees uitmaakt, hetgeen u nagelaten heeft te doen, zoals verder zal blijken. Verder weet u niet door welke dienst ze werden gearresteerd, hoeveel agenten er toen zijn binnengevallen of kan u geen soelaas bieden of de Iraanse autoriteiten ooit bij andere deelnemers zouden zijn binnengevallen (CGVS 2, p. 12; CGVS 3, p. 16). Na een eenmalig gesprek met M., ongeveer zeven maanden na uw aankomst in België, is het contact echter verbroken en heeft u haar niet meer proberen contacteren (CGVS 1, p. 5, p. 6; CGVS 3, p. 15). Hoewel M. u vertelde dat E. en Ma. ondertussen werden vrijgelaten, weet u echter niet hoelang of waar ze werden vastgehouden, noch heeft u aan M. deze zaken bevraagd (CGVS 1, p. 5; CGVS 3, p. 15). Na hun vrijlating heeft u E. en Ma. ook niet meer proberen contacteren omdat u geen telefoonnummer had (CGVS 3, p. 15), hetgeen geen rechtvaardiging is daar u via uw contact met M. hun telefoonnummer of contactgegevens kon hebben achterhaald. Op basis van jullie beide Facebookprofielen blijkt bovendien dat M. en u nog steeds bevriend zijn, waardoor u gemakkelijk met haar terug in contact kan komen. Dat u bovenstaande zaken bovendien amper tot niet heeft proberen achterhalen en slechts weinig details kan verschaffen, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Overigens kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tot slot is het opmerkelijk dat M. nooit ondervraagd zou zijn geweest, of dat de Iraanse autoriteiten niet bij haar zouden zijn binnengevallen. U vermoedt omdat ze niet aan iedere bijeenkomst deelnam (CGVS 3, p. 15). Dit is echter een blote bewering van uwentwege die u op geen enkele manier kan hard maken. U was immers eveneens niet aanwezig op het moment van de inval, waardoor het nog maar de vraag is waarom ze enkel bij u zijn binnengevallen en niet bij M. (CGVS 3, p. 15). Volgens uw verklaringen zouden A. of P. – nadat ze vermoedelijk gemarteld zijn – uw naam hebben gegeven aan de Iraanse autoriteiten (CGVS 3, p. 16). Dat ze dan enkel uw naam zouden hebben genoemd en M. niet zouden hebben vermeld, mag verbazen, zeker daar A. en P. M. ook kenden van het reisbureau waar jullie beiden werkten. Indien de Iraanse autoriteiten een zicht willen krijgen op alle deelnemers, kan worden verwacht dat ze het nodige doen totdat ze een duidelijk overzicht hebben van alle deelnemers. Dat M. op geen enkele manier zou zijn gelinkt aan de bijeenkomsten bij vader H., doet verder afbreuk aan uw vrees vervolging te moeten vrezen van de Iraanse autoriteiten omwille van uw bekering.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er aan uw vluchtrelaas niet het minste geloof worden gehecht. Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa.

Dat u een week na uw aankomst in België de protestantse kerk frequenteert (CGVS 3, p. 18), en uit uw verklaringen opgemaakt kan worden dat u deze geloofsbelijdenis linkt aan uw bekering in Iran, terwijl deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, toont aan dat er aan uw beweegredenen om in België actief te zijn bij de protestantse kerk geen enkel geloof kan worden gehecht en dat u bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België religieus actief bent. Dat u sindsdien regelmatig naar de kerk gaat en er allerhande activiteiten uitvoert (CGVS 1, p. 12; CGVS 2, p. 13 – 14; CGVS 3, p. 18), toont evenmin de oprechtheid van uw bekering aan aangezien, mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw bekering in Iran, duidelijk is dat deze beleving van uw voorgehouden geloofsovertuiging in België een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving.

Wat betreft uw Facebookprofiel kan worden opgemerkt dat u – hoewel u dit profiel reeds aangemaakt heeft in september 2018, op het moment dat u volgens uw verklaringen nog in Iran was – het merendeel van de christelijke boodschappen pas verschijnen vanaf augustus 2019, een drietal maanden na uw aankomst in België (CGVS 1, p. 7). Daar waar er in september 2018 een drietal christelijk getinte berichten terug te vinden zijn, dient te worden opgemerkt dat u had verklaard dat u werd aangeraden door M. om niets online te posten in Iran (CGVS 2, p. 11). Daar M. u reeds van in het begin van de bijeenkomsten heeft ingelicht over de veiligheidsmaatregelen, met name dat u niet in het openbaar over uw geloof mocht praten of dat het ook niet nodig was om in het openbaar activiteiten te hebben, kan worden verwacht dat M. u in de periode februari – maart 2018 hierover ingelicht heeft, aangezien u de eerste bijeenkomsten in die periode situeert (CGVS 2, p. 9, p. 11; CGVS 3, p. 14). Vooreerst mag worden verwacht dat u, indien u destijds in Iran verbleef, voorzichtig zou omspringen met het posten van christelijke boodschappen op uw Facebookprofiel, gelet op het risico dat het gepaard gaat met het openbaar verspreiden van uw nieuwe geloof. Daarbij kunnen er vragen worden gesteld bij uw tijdslijn, daar deze berichten dateren van september 2018, enkele maanden nadat M. u hiervoor gewaarschuwd zou hebben. U verklaarde immers sindsdien geen berichten meer te hebben gepost (CGVS 2, p. 11), waardoor er vragen rijzen over de chronologie van de door u geschetste feiten en er vraagtekens kunnen worden geplaatst bij uw vertrekdatum. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat u ook uw paspoort niet neerlegt, waardoor u het CGVS geen zicht heeft op de datum en de omstandigheden van uw vertrek (CGVS 1, p. 9; CGVS 2, p. 3). Wat er ook van zij, de christelijke berichten van september 2018 werden slechts geliket door twee of drie personen. Na een blik op hun Facebookpagina blijken twee van deze drie personen in het buitenland te verblijven, meer bepaald België of Zweden. Niets wijst er op dat uw Facebookpagina reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zou zijn. Gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, kan worden verwacht dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Wat betreft uw verklaring uw familie te vrezen, dient vooreerst te worden opgemerkt dat u dit slechts op het derde persoonlijk onderhoud heeft aangehaald, hoewel u tijdens de voorgaande onderhoudsreeds gevraagd werd of u alle belangrijke elementen heeft kunnen aanhalen, alsook werd u op het einde van elk onderhoud gevraagd of u nog iets wenste toe te voegen (CGVS 1, p. 12, p. 17; CGVS 2, p. 15). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud stelde u nog enkele toevoegingen te willen doen aan uw verhaal. U laat echter na om de problemen met uw familie aan te halen (CGVS 2, p. 2 – 3). Evenmin haalt u dergelijke problemen aan tijdens het interview op de DVZ (vragenlijst CGVS, vraag 3). Uw verklaring dat u het nieuws pas onlangs vernam omdat u uw familie u wilde sparen omdat u zich niet zo goed voelde kan niet gevolgd worden (CGVS 3, p. 19-20). Indien u daadwerkelijk uw vader of uw oom dient te vrezen, kan er niet aangenomen worden dat uw familie u deze cruciale informatie voor uw verzoek om internationale bescherming zou onthouden. Hierbij dient aangekaart te worden dat u het CGVS niet onmiddellijk op de hoogte bracht van deze nieuwe wending in uw verzoek. U wachtte een derde persoonlijk onderhoud af en wachtte tot na het afsluiten van dit onderhoud om deze nieuwe vrees voor het eerst ter sprake te brengen. Toen u bij aanvang van het derde persoonlijk onderhoud gevraagd werd of u nog nieuws had in verband met uw persoonlijke situatie in Iran bracht u het zelfs niet ter sprake (CGVS 3, p. 3). Indien u daadwerkelijk een gegronde vrees heeft voor uw familie, kan worden verwacht dat u dit reeds eerder had aangehaald. Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u geen concrete elementen aanhaalt om de vrees ten aanzien van uw vader en uw oom A. aan te tonen. U stelt er zeker van te zijn dat uw oom u zou vermoorden bij terugkeer naar Iran omdat u als een schande wordt gezien voor de familie. Uw oom heeft echter nooit dergelijke boodschappen uitgesproken, en uitte enkel kritiek naar uw vader en uw moeder toe (CGVS 3, p. 19). Daar waar u verwijst naar de situatie van Babak Khoramdin, een in Iran in de media gekomen zaak van een door zijn vader vermoordde jongen omdat hij de islam verlaten had, dient te worden opgemerkt dat het louter verwijzen naar een situatie niet volstaat om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (CGVS, p. 20). U moet uw vrees namelijk in concreto aantonen, waarbij u in gebreke blijft. Bovendien dient er andermaal op gewezen te worden dat u uw bekering tot het christendom niet aannemelijk heeft gemaakt. U heeft dan ook geen concrete elementen aangehaald om uw bewering hard te maken, waardoor er kan worden besloten dat dit een blote bewering is van uwentwege. Hieruit kan dan ook bezwaarlijk bij terugkeer een vrees worden geput.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, 2 van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-Generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande analyse niet in positieve zin ombuigen. U legt uw karte melli, uw shenasnameh en uw Belgisch rijbewijs neer, hetgeen uw identiteit en Iraanse nationaliteit aantonen en hier niet ter discussie staat. Uw diploma als vertaalster, het attest van uw werkgever en enkele foto's van uw werkzaamheden tonen aan dat u was tewerkgesteld bij een Iraans reisbureau, hetgeen eveneens niet wordt betwist. Vervolgens legt u meerdere documenten neer om uw bekering tot het christendom aan te tonen. De foto's van M. en de printscreens van haar Facebookpagina tonen aan dat zij wel degelijk een vriendin of collega van u was, hetgeen niet in vraag wordt gesteld. Evenmin wordt getwijfeld aan het dat M. een Armeense christen is. Immers, dat M. u geïntroduceerd heeft tot haar nonkel, vader H., heeft u hiermee niet aangetoond. Het feit dat u een verklaring van de kerk te Doornik en te Kortrijk, twee getuigenissen van medekerkgangers, een verklaring aangaande uw uitgestelde doopsel en heel wat foto's van uw religieuze activiteiten heeft neergelegd, wil niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Indien een verzoeker om internationale bescherming geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering en de eerste kennismaking met het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Verder legt u meerdere foto's en een video neer van uw huwelijk met S. I. M. Deze foto's en video missen evenwel bewijskracht inzake uw voorstelling dat uw huwelijksproblemen u toenadering deden zoeken tot het christendom. Wat betreft het psychologische attest van uw psycholoog Laurent Zikos kan nog worden toegevoegd dat dergelijke attesten niet toelaten uitspraken te doen over de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Indien u uw psychologische problemen wenst aan te voeren als een hinderpaal voor uw terugkeer naar Iran moet er op gewezen dat u voor een beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf moet richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980."

Verzoekster slaagt er niet in de door haar aangehaalde gegronde vrees voor vervolgingsfeiten aannemelijk te maken.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar Iran een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP